

Una banyolina amb síndrome de postpòlio reclama ajudes per a habitatges adaptats

Inma Blanco ha obert una petició a la plataforma virtual Change.org adreçada al responsable de Programes d'Habitatge Social de la Generalitat



Inma Blanco amb cadira de rodes, en una imatge recent a Banyoles.

Una banyolina de 59 anys afectada per la síndrome de postpòlio, que l'obliga a desplaçar-se amb una escúter i en cadira de rodes, recull firmes a través de la plataforma virtual Change.org [https://www.change.org/p/joan-batlle-i-bastardes-director-de-programas-sociales-de-vivienda-agencia-de-vivienda-de-catalu%C3%B1a-la-generalitat-de-catalu%C3%B1a-me-discrimina-por-ser-una-persona-con-problemas-de-mobilidad?recruiter=180518356&utm_source=share_petition&utm_medium=facebook&utm_campaign=share_for_starters_page]

demanar a la Generalitat ajudes perquè persones com ella puguin accedir a pisos adaptats. Es tracta d'Inma Blanco, una llicenciada en Criminologia que fins el 2011 treballava en l'atenció directa a persones grans, i que també reclama una borsa d'habitatges de lloguersocial per a ciutadans amb problemes de mobilitat.

Blanco va patir la poliomeilitis quan era una nena i li van diagnosticar la síndrome de post-pòlio el 2014, quan ja portava tres anys de baixa. Tot i haver patit la malaltia, la dona podia caminar, però el caràcter neurodegeneratiu de la seva afecció li va perjudicar les dues cames, els braços i, amb el temps, la capacitat de deglució. A la feina, va recordar que cada vegada es veia més limitada, patint «un cansament i uns dolors que et deixen esgotada».

Les limitacions físiques derivades de la síndrome de postpòlio li van complicar la vida fa tres anys, quan va haver de canviar el tercer pis sense ascensor on vivia per una planta baixa amb rampes, espais amples i comandaments elèctrics, ja que va perdre la força. També ha hagut d'adaptar el lavabo i ha de tenir la calefacció engegada sempre, perquè la intolerància al fred és un altre element de la malaltia i, tal com va detallar, «puc acabar convulsionant en un hospital».

Des del 2014 cobra una pensió d'incapacitat total de 528 euros, gairebé la mateixa quantitat que el lloguer del pis (525), que ha demanat al jutjat que revisi perquè li concedeixin l'absoluta; ja que «no puc treballar en res més», va lamentar. La petició li van denegar el març de 2017 i el judici se celebrarà al juliol. Inma Blanco fa tres anys que demana sense èxit una ajuda econòmica per cobrir el cost l'habitatge però, i pel que fa a les comarques de Girona, la normativa en limita la concessió a lloguers inferiors als 450 euros. En la seva petició a Change.org, adreçada al director de Programes Socials d'Habitatge de la Generalitat, Joan Batlle i que ahir sumava 699 signatures, critica que no es tingui en compte «que en el meu cas no puc escollir, necessito un pis adaptat en el

que pugui moure'm amb la meva cadira de rodes» i denuncia que, «per aquest motiu, se'm discrimina i se'm penalitza».

En ser preguntada per aquesta qüestió, Blanco va subratllar que «ni canvien la llei ni entenen que hi pugui haver excepcions»; tot remarquant que «ja no és només per mi, sinó per qualsevol persona que tingui la desgràcia de tenir un accident o una afecció com la nostra».

D'altra banda, la banyolina va lamentar la manca d'habitatge adaptat a la seva ciutat i que l'única oferta de lloguer social sigui un sol pis de l'Obra Social La Caixa, per al que porta un any en llista d'espera. A tot això, Inma Blanco –que és sòcia de Mifas, va presidir l'Associació de Pòlio i Postpòlio de Catalunya–, va apuntar que ella té el suport del seu company en «el viacrucis» que per a ella representen fer gestions a Habitatge.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2018/02/01/banyolina-sindrome-postpolio-reclama-ajudes/893432.html?utm_source=rss